

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-159/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, O., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, Z., KLASA: UP/II-008-07/18-01/112, URBROJ: 401-01/05-18-4 od 20. ožujka 2018. godine, uz sudjelovanja zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 20. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje, KLASA: UP/II-008-07/18-01/112, URBROJ: 401-01/05-18-4 od 20. ožujka 2018

II. Poništava se rješenje Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku BROJ: PPI-DO-10/2017 od 5. veljače 2018.

III. Odbija se zahtjev H. Š.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, broj: PPI-DO-10/2017 od 5. veljače 2018. i predmet dostavljen na ponovni postupak Županijskom državnom odvjetništvu u Osijeku (dalje u tekstu: ŽDO Osijek).

U izjavljenoj tužbi tužitelj ŽDO navodi da je svojim rješenjem odbio zahtjev zainteresirane osobe H. Š. u ponovljenom postupku nakon što je ranijim rješenjem tuženik već jednom poništio rješenje kojim je također bio odbijen zahtjev tužitelja.

Navodi da tijekom postupka nije sporno da je zainteresirana osoba kao podnositelj zahtjeva tijekom 2017. godine pored predmetnog zahtjeva od 20. rujna 2017., podnosio još šest zahtjeva za pristup informacijama, kako to proizlazi iz upisnika o zahtjevima, postupcima i odlukama o ostvarivanju prava na pristup informacijama i ponovnoj uporabi informacija tužitelja. Svi zahtjevi su riješeni u zakonskom roku i odbijeni pozivom na različite osnove predviđene u članku 23. stavku 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine broj 25/13 i 85/15) (dalje u tekstu: ZPPI). Nespornim smatra da je zainteresirana osoba podnijela, zaključno s danom 5. rujna 2017., državnim odvjetništvima u Republici Hrvatskoj, ukupno 256 istovjetnih zahtjeva, te da predmetne zahtjeve i nadalje podnosi. Poziva se na odredbe članka 3. ZPPI-a koji određuje cilj ZPPI-a, kao i

odredbe članka 6. i 23. stavak 5. ZPPI-a. Smatra da je detaljno, iscrpno i jasno obrazložio u svom rješenju zašto smatra da se radi o očitoj zlouporabi prava na pristup informacijama, te navodi da se odredba članka 23. stavka 5. točke 5. koja upravo propisuje što se smatra očitim zlopotrebljavanjem prava na pristup informacijama treba tumačiti svrhovito i ciljano (teleološko tumačenje), a što je u skladu s većim brojem odluka Europskog suda za ljudska prava odnosno u skladu s odredbom članka 3., 6. i 9a ZPPI-a. Obrazlaže zašto smatra da se radi o istoj ili istovrsnoj informaciji zatraženoj u funkcionalno-povezanim zahtjevima. Pri tome ponovno naglašava da su informacije koje traži podnositelj zahtjeva u cijelosti objavljene u svim izvješćima o radu državnih odvjetništava na internetskoj stranici www... te je podnositelj zahtjeva pregledom te stranice nesporno mogao doći do tih informacija kao i mogao znati da može doći do tih informacija, što također upućuje na zlopotrebljavanje u ostvarivanju prava na pristup informacijama. Ponovno ističe i da se predmetne informacije nalaze u CTS sustavu državnih odvjetništava te da državna odvjetništva pa tako i tužitelj nisu vlasnici tih podataka niti raspolažu istima već su samo korisnici, a vlasnik sustava je Ministarstvo pravosuđa Republike Hrvatske. Nesporno je da podnositelj zahtjeva na navedeni način ne samo opterećuje rad tužitelja i drugih državnih odvjetništava već i rad Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost cijeneći situacije da podnositelj zahtjeva odnosno korisnik traži i dostavu klasificiranih (zaštićenih) informacija pri čemu se poziva na članak 25. stavak 4. ZPPI-a. Naglašava i to da u konkretnom slučaju nije sporna primjena članka 38. stavka 4. Ustava Republike Hrvatske, jer se u svom rješenju tužitelj pozvao na razloge zbog kojih uskraćuje pravo na pristup informacijama, pa tuženik u svom rješenju neosnovano utvrđuje da je rješenje tužitelja manjkavo.

Tužitelj posebno naglašava da u primijenjenom članku 23. stavku 5. točki 5. ZPPI-a nisu propisani nikakvi subjektivni i objektivni elementi prilikom razmatranja definicije navedene zakonske odredbe niti je ZPPI-om propisano da bi tijelo javne vlasti odnosno u konkretnom slučaju tužitelj trebao prepoznavati dijelove definicije navedenog zakonskog članka. Mišljenja je da je upravo tuženik donošenjem pobijanog rješenja ne samo pogrešno primijenio navedenu odredbu članka već ju je pogrešno protumačio. Tužitelj smatra da je namjera podnositelja zahtjeva zlopotrebljavanje prava iz ZPPI-a što nesporno proizlazi iz činjenice da je morao i mogao znati da su mu predmetne informacije dostupne u već navedenim izvješćima državnih odvjetništava, koji upit je i sam mogao postaviti, kao i da temeljem svoga zahtjeva apsolutno nema nikakav interes tražiti iste informacije od strane većeg broja državnih odvjetništava, a u konkretnom slučaju učestalost je više nego očita. Tuženik neosnovano zaključuje da podnositelj zahtjeva traži informacije koje su uglavnom odnose na ustrojstvo rada tužitelja, međutim, u konkretnom slučaju činjenično stanje upravo je suprotno, jer podnositelj zahtjeva upravo traži informacije koje se u konkretnom slučaju odnose uglavnom na rad tužitelja, koji je dostupan i javan, uslijed čega nije jasno na temelju kojih činjenica i podataka tuženik obrazlaže da se radi o informacijama koje se uglavnom odnose na ustrojstvo rada tužitelja i koje ulaze u krug informacija za koje postoji javni interes za njihovim dobivanjem. Na taj način nije obrazloženo rješenje tuženika sukladno odredbi članka 25. ZPPI-a. Tužitelj smatra da je u svom rješenju obrazložio i malicioznost podnositelja zahtjeva prilikom podnošenja istih, a u konkretnom slučaju ZPPI ne obvezuje tužitelja da obrazlaže namjere šikaniranja tijela javne vlasti niti intonaciju zahtjeva kao niti pejorativan diskurs i navedeno obrazloženje tuženika predstavlja teorijsko interpretiranje ZPPI-a, a nikako teleološko odnosno svrhovito i ciljano tumačenje ZPPI-a. Tužitelj smatra da je u svom rješenju obrazložio ono na što ga zakon obvezuje, a to su okolnosti i činjenice iz točke 5. stavka 5. članka 23. ZPPI-a u smislu odredbe članka 9a ZPPI-a. U prilog stajalištu da se ovdje radi o zlopotrebljavanju prava na pristup informacijama, a ne o pribavljanju informacija je i činjenica da u svojim zahtjevima zainteresirana osoba traži da mu se određene informacije dostave pozivom na određeni broj npr. 17 153/26 iz čega slijedi da je ustrojio internu evidenciju da bi lakše razvrstavao i upravljao velikim brojem zahtjeva na čije odgovore redovito piše žalbe, podsjeća na rokove i sl. Analiza njegovih zahtjeva upućuje na

zaključak da njega ne zanima sadržaj traženih podataka već da je zloupotrebljavanje prava jedini smisao podnošenja zahtjeva za pristup informacijama. Smatra da tuženik neosnovano zaključuje da se ovdje ne može konstatirati voluminoznost, te kako predmetni zahtjevi ne predstavljaju opterećenje za tužitelja, jer u konkretnom slučaju nije odlučno je li podneseno 7 ili više zahtjeva, već je odlučan sadržaj tih zahtjeva kao i činjenica da je podnio ukupno 256 istih odnosno istovrsnih zahtjeva, što nesporno predstavlja zloupotrebljavanje prava i nesporno povećava rad i redovito obavljanje djelatnosti tužitelja, jer davanje informacija sukladno zahtjevu i postupanje po zahtjevu, a cijeneći sadržaj odnosno opseg takvog zahtjeva, a ne broj podnesenih zahtjeva (jer se jednim zahtjevom može tražiti veći broj informacija), otežalo bi i rad i redovito obavljanje djelatnosti tužitelja. Stoga smatra da je tuženik pogrešno utvrdio biće djela zloupotrebljavanja prava na pristup informacijama te da ZPPI ne propisuje obvezu utvrđivanja subjektivne namjene zloupotrebe prava, već da se u konkretnom slučaju objektivno opterećuje rad i funkcioniranje tijela javne vlasti, kao i objektivno onemogućava redovito obavljanje djelatnosti tijela javne vlasti, što je nesporno utvrđeno u konkretnom slučaju. Mišljenja je da je tuženik formalistički tumačio institut prava na pristup informacijama izvodeći to iz činjenice da korisnik nije dužan dokazati svoj pravni interes te da stoga treba udovoljiti svim njegovim zahtjevima zaboravljajući pri tome pravni smisao (ratio) donošenja ovog Zakona.

Predlaže stoga ovom Sudu da poništi osporeno rješenje.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da u potpunosti ostaje kod osporenog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju tog rješenja kao i razloga koje daje u nastavku odgovora. Smatra neutemeljenom tvrdnju kako je zainteresirana osoba H. Š. kroz 2017. godinu učestalo podnosio prema tužitelju zahtjeve za dostavu istih ili istovrsnih informacija (256 zahtjeva) ili zahtjeva kojima traži velik broj informacija, a što je nesporno dovelo do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tužitelja, na koji način je prema mišljenju tužitelja podnositelj zahtjeva nesporno zloupotrebljavao pravo na pristup informacijama. Tuženik navodi da je prema uvidu u spis predmeta podnositelj podnio ukupno sedam kratkih, jasnih i određenih zahtjeva za pristup informacijama, kojima se nije tražio velik broj informacija, kako količinski tako i njihovim opsegom, te njihovom dostupnošću, što nikako nije moglo dovesti do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tužitelja. Smatra da se tužitelj u ovoj upravnoj stvari ne može identificirati sa svim državnim odvjetništvima kojima je podnosio zahtjev za pristup informacijama osim ako nije opunomoćen od strane drugih državnih odvjetništava da za njih rješava podnositeljeve zahtjeve, odnosno podnosi tužbe Visokom upravnom sudu RH, što tuženik nije primijetio u spisu predmeta. Navodi da svako pojedinačno državno odvjetništvo predstavlja sukladno Zakonu o državnom odvjetništvu („Narodne novine“ 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15., 82/15.-dalje u tekstu: ZDO) zasebnu ustrojstvenu jedinicu koja samostalno postupuje prema odredbama ZPPI-a, odnosno imenuje svojeg službenika za informiranje koji rješava zahtjeve za pristup informacijama upućene toj ustrojstvenoj jedinici i upisuje ih u svoj službeni upisnik u kojem broj zahtjeva nije bio velik. Navodi da ostala državna odvjetništva nisu protiv tuženikovih rješenja podnosila tužbe Visokom upravnom sudu RH, pa pretpostavlja da su ona ispravno zaključila kako se radi o zasebnoj ustrojstvenoj jedinici sa zasebno određenim službenicima za informiranje, te da se u takvim slučajevima ne radi o opterećivanju rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti. Sama činjenica da je tužitelj podno tužbu upravom sudu drži dokazom njegove samostalnosti u postupanju i ustrojstvenoj neovisnosti i upravno pravnom postupanju vezanom uz pravo na pristup informacijama, te odbacivanje kolektivističkog i hijerarhijski centraliziranog pristupa rješavanju zahtjeva za pristup informacijama. Drži da bi potpuno drugačija situacija bila kada bi Državno odvjetništvo Republike Hrvatske imalo imenovanog jednog službenika za informiranje koji bi tada mogao samostalno rješavati 256 zahtjeva za pristup informacijama od istog podnositelja, što bi moglo hipotetski govoreći dovesti do drugačijeg stvarnog pravnog ishoda prvostupanjskih, ali i

drugostupanjskih postupaka. Netočnom smatra tvrdnju tužitelja u kojoj se implicira da je podnositelj zahtjeva dužan dokazati pravni interes prilikom podnošenja zahtjeva odnosno kako podnositelj zahtjeva nema nikakav interes tražiti informacije od strane većeg broja državnih odvjetništava. Poziva se pritom tuženik na odredbu članka 18. stavka 4. ZPPI-a koji propisuje kako podnositelj zahtjeva nije obvezan navesti razloge zbog kojih traži pristup informaciji, niti je obvezan pozvati se na primjenu ZPPI-a, što demantira tužitelja kada govori o potrebi dokazivanja pravnog interesa. Pri tome postavlja pitanje s kojim pravom tužitelj procjenjuje interes korisnika prava na pristup informacijama da od tijela javne vlasti traži informacije u njihovom posjedu, kada navodi da nema nikakav interes tražiti informacije. Takav tužiteljev navod tuženik smatra naročito alarmantnim kada se uzme u obzir činjenica da je financiran proračunskim sredstvima, da proizvodi informacije financirane proračunskim sredstvima, te da kvalificiranje podnositeljevih zahtjeva zloupotrebom prava na pristup informacijama predstavlja iznimnu diskvalifikaciju Ustavom zajamčenog temeljnog ljudskog prava na pristup informacijama u posjedu tijela javne vlasti, koja mora biti vrlo dobro činjenično i pravno utemeljena. Neosnovanim drži tužiteljev navod u kojem je podnositeljevu analitičnost i preciznost, odnosno činjenicu da je ustrojio internu evidenciju okarakterizirao kao zluporabu prava na pristup informacijama, te da ga ne zanima sadržaj traženih podataka. Drži da tužitelj ne može procjenjivati pravni interes podnositelja zahtjeva odnosno ne može znati radi li se u ovom slučaju primjerice o istraživanju u kojem podnositelj radi komparativne analize državnih odvjetništava. U svakom slučaju podnositeljeva sistematičnost i urednost u podnošenju zahtjeva ne može biti uzeta kao otegotna okolnost, već naprotiv kao olakšavajući faktor. Tuženik smatra kako tužitelj nije u pravu kada je subjektivne elemente moguće zluporabe prava koje navodi tuženik u pobijanom rješenju opisao kao teorijsko interpretiranje ZPPI-a, a nikako teleološko, odnosno ciljano i svrhovito tumačenje navedenog Zakona. Tuženik prvenstveno primjećuje kako su interpretiranje i tumačenje pravne norme u ovom slučaju istoznačnice, te kako je kazuističko tumačenje pravne norme obveza svakog tijela koje ju primjenjuje u pojedinačnoj upravnoj stvari kada postoji najmanja dvojba oko njezinog sadržaja, odnosno kada se radi o sadržajno složenoj pravnoj formi. Tuženik je mišljenja da jezična interpretacija odredbe članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a jasno ukazuje na dihotomiju definicije zluporabe odnosno postojanje dva zasebna, ali međusobno povezana elementa zluporabe koje je tuženik okarakterizirao kao subjektivni i objektivni element zluporabe. Tom odredbom propisano je da će tijelo javne vlasti odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zlupotrebjava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti. Jezičnim tumačenjem navedene odredbe tuženik zaključuje da ova odredba jasno ukazuje onome koji ju primjenjuje kako sintagma „očito zlupotrebjava“ ukazuje na određene elemente koji bi se mogli okarakterizirati subjektivnim, poput namjere, šikaniranja, pejorativnog diskursa, nesuradnje i nepoštivanja službenika za informiranje i sl. Takve elemente i tome slične elemente ponašanja podnositelja zahtjeva, koji bi se mogli podvesti pod zluporabu prava, može se identificirati i poredbeno pravnim tumačenjem instituta zlupotrebavanja prava u pravnim sustavima koji su uvrstili navedeni institut u svojem zakonodavstvu (npr. Ujedinjeno Kraljevstvo, Irska, Portugal, Švicarska, Slovenija, Srbija). Nasuprot toj subjektivnoj komponenti opterećivanje rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti može se okarakterizirati kao objektivna komponenta, koja je k tome i relativno lako dokaziva, odnosno egzaktna. Pri tome nadodaje da kada bi se isključivo teleološki razmatrala odredba o zluporabi prava (ciljano, svrhovito), odnosno kada bi se samo koncentriralo na objektivnu komponentu kao što na tome inzistira tužitelj, to bi isključivo išlo u prilog tezi da do zluporabe prava nije došlo budući da tuženik smatra kako je u drugostupanjskom postupku i u odgovoru na tužbu dokazao kako sedam zahtjeva koji su podneseni tužitelju ne opterećuje njegov rad i redovito funkcioniranje,

te da se tužitelj ne može pozivati na zahtjeve koje je podnositelj uputio drugim državnim odvjetništvima, jer je svako državno odvjetništvo zasebno tijelo javne vlasti koje ima svog službenika za informiranje.

Predlaže stoga ovom Sudu da tužbu odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju radi očitovanja.

Temeljem članka 6. i 32. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, dalje: ZUS) tužba i odgovor tuženika na tužbu dostavljeni su zainteresiranoj osobi Hrvoju Šimiću, koji nije dao svoj odgovor.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Rješenjem tužitelja odbijen je zahtjev za pristup informacijama povodom zahtjeva zainteresirane osobe H. Š., pri čemu se tužitelj pozvao na odredbu članka 23. stavak 5. točke 5. ZPPI-a, koja propisuje da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev, ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebjava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži veliki broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

Tužitelj je rješavajući zahtjev zainteresirane osobe ocijenio da se upravo radi o zloupotrebjavaju prava na pristup informacijama iz razloga što je sadržajno istovjetan zahtjev za pristup informacijama zainteresirana osoba poslala istovremeno svim organizacijskim jedinicama unutar jedinstvenog pravosudnog tijela, čiji odgovor bi čak u slučaju dostavljanja tražene informacije bio identičan za svaki pojedini zahtjev, a što je korisniku tražene informacije svakako poznato pri čemu se poziva na Izvješće o radu državnih odvjetništava objavljeno na internetskoj stranici [www...](#), jer na taj način dolazi do nepotrebnog opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja DORH-a kao tijela javne vlasti. Iz svih okolnosti slučaja tužitelj smatra da ovdje nedvojbeno proizlazi da zahtjev korisnika nije podnesen radi pribavljanja traženih informacija, već pravilnim tumačenjem (teleološkim i sustavnim) ovog prava, podnošenje takvih zahtjeva ne predstavlja ostvarenje ovog prava, a zahtjev korisnika je suprotan svrsi koju je zakonodavac želio ostvariti donošenjem ZPPI-a pri čemu se poziva i na odredbu članka 9.a ZPPI-a. Ova odredba Zakona propisuje da se odnos tijela javne vlasti i korisnika temelje na suradnji i pružanju pomoći te međusobnom uvažavanju i poštivanju dostojanstva ljudske osobe.

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da se zainteresirana osoba obratila zahtjevom tužitelju kojim je tražio sljedeće informacije:

1. Koristi li tijelo javne vlasti CTS u kaznenom odjelu i od kada.
2. Ako tijelo javne vlasti ne koristi CTS, koji je razlog tome ili ima u planu uvođenje i slično.

Ako tijelo javne vlasti koristi CTS u kaznenom odjelu:

3. Koliko državnoodvjetničkih dužnosnika te savjetnika koristi CTS.
4. Da li svi ili koliko državno odvjetničkih dužnosnika te savjetnika u kaznenom odjelu raspolažu primjerom posebnih uputa za unos podataka za kaznene odjele u CTS.
5. Ima li sadašnji službenik za informiranje pristup CTS-u u kaznenom odjelu, ako da u kojim funkcijama.
6. Ispis šifrnika za „vrst podnesaka“ (24. administriranje podataka – unos, ažuriranje i održavanje šifrnika).

7. Ispis šifrnika za unos dolaznih pismena.

Pri tome je zainteresirana osoba naveo da su podaci važni za prepoznavanje informacije, upisnici koji se vode u poslovnim knjigama ili u CTS-u (Sustavu za praćenje predmeta). Naveo je kako se vrši upis u CTS i posebne upute za unos podataka za kaznene i građansko upravne odjele, te članak 229. stavak 1. Poslovnika Državnog odvjetništva („Narodne novine“ broj 5/14., 123/15.,

dalje u tekstu: PDO). Ujedno je naveo da prema njegovim saznanjima predstavlja informacijski sustav za praćenje predmeta, odnosno što sadrži u odnosu na kaznene predmete pa tako nabraja osnovne podatke o predmetu, dolazna pismena, priloge i oduzete predmete, sudionike i ostale osobe, kvalifikacije i odgovore optužnog vijeća, dopise i odluke, državno odvjetničke radnje, pozive, izvide, istrage odnosno pripremne postupke, istraživanja, dokazne radnje, istražne zatvore i pritvore, sadržaj presude, žalbe, naredbe, upozorenja, otppravke, kretanje ispisa, vezani spis, pismena i dokaze i upisnik radnji.

Prvenstveno prema ocjeni ovog Suda ne radi se o kratkom, jasnom i određenom zahtjevu za pristup informacijama kako to smatra tuženik u odgovoru na tužbu.

Tuženik je trebao imati na umu definiciju „informacije“ u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a koja propisuje da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastalo je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom ili radom tijela javne vlasti.

Prema ocjeni ovog Suda u zahtjevu nije zatražena informacija u smislu navedene odredbe ZPPI-a već su postavljena pitanja koja se odnose na analizu rada javnopravnog tijela, na što tužitelj u tužbi upire kada iznosi prigovor da podnositelj zahtjeva traži informacije koje se odnose na rad tužitelja, koji je dostupan i javan, uslijed čega nije jasno na temelju kojih činjenica i podataka tuženik obrazlaže da se radi o informacijama koje se uglavnom odnose na ustrojstvo rada tužitelja i koje ulaze u krug informacija za koje postoji javni interes za njihovim dobivanjem.

Stoga ovaj Sud ocjenjuje da nije pravilno postupio tuženik kada je ocijenio da se radi o informacijama koje se odnose na ustrojstvo rada tužitelja, jer to iz samog zahtjeva ne proizlazi. Pri tome je bitno navesti da tužitelj pravilno upućuje na informacije koje se nalaze na internetskoj stranici www... i godišnje izvješće primjerice za 2017. godinu koje izvješće je sačinjeno temeljem članka 40. stavak 1. ZDO-a. Tužitelj osnovano upire i na činjenicu da se radi o sustavu za praćenje predmeta kratica CTS kojeg je odvjetništvo korisnik, a vlasnik sustava je Ministarstvo pravosuđa Republike Hrvatske.

Državno odvjetništvo je državna odvjetnička organizacija u Republici Hrvatskoj koju čini ukupno 39 državnih odvjetništava, Državno odvjetništvo Republike Hrvatske (DORH), Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (USKOK), 15 županijskih državnih odvjetništava i 22 općinska državna odvjetništva (iz Izvješća za 2017. godinu objavljenog na internetskim stranicama www...). Ustavnom odredbom članka 125. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske državno odvjetništvo je određeno kao samostalno i neovisno pravosudno tijelo ovlašteno i dužno postupati protiv počinitelja kaznenih i drugih kaznenih djela, poduzimati pravne radnje radi zaštite imovine Republike Hrvatske, te podnositi pravna sredstva za zaštitu Ustava i prava. U organizacijskom obliku ima jasno izraženu hijerarhiju, ali u slučaju postupanja prema odredbama ZPPI-a, tužitelj je organizacijski dio tog samostalnog i neovisnog pravosudnog tijela, koje je u obvezi davati informacije koje posjeduje.

U ovom slučaju pitanja koja je zainteresirana osoba postavila tužitelju odnose se na primjenu i način rada sustava za praćenje predmeta, koji je uređen člankom 229. PDO, što znači propisom objavljenim u Narodnim novinama 5/14 i 123/15 koji je dostupan zainteresiranoj osobi, a zahtjev je sastavljen tako da se postavljaju pitanja kojima se traži objašnjenje načina rada u primjeni tog sustava pa se ne mogu smatrati informacijom u smislu odredbe ZPPI-a niti informacijom koja se odnosi na ustrojstvo rada tužitelja.

Člankom 230. i 231. PDO-a propisano je da su podaci iz pisanih upisnika ili računalno pohranjeni podaci podloga za statistička i druga istraživanja i analize u državnom odvjetništvu, a Glavni državni odvjetnik RH donosi naputke o sadržaju statističkih pregleda koji se izrađuju na

osnovi podataka pohranjenih u računalnom sustavu.

Iz iznesenih razloga pitanje zloupotrebljavanja prava nije odlučno za rješenje u ovom predmetu, jer je trebalo prvenstveno ocijeniti radili se o zahtjevu za pristup informacijama u smislu ZPPI-a, a ovaj Sud ocjenjuje da se ne radi o takvom zahtjevu. Slijedom toga nije bilo potrebno niti ocjenjivati tumačenje odredbe ZPPI-a, kojom je uređeno pitanje zloupotrebljavanja prava na pristup informacijama, što su tuženik i tužitelj iznosili u obrazloženju svojih rješenja kao i u tužbi i u odgovoru na tužbu.

Tužbu je stoga trebalo usvojiti, poništiti rješenje tuženika i rješenje tužitelja te odbiti zahtjev zainteresirane osobe, kao u izreci ove presude, temeljem članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17) i članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a.

U Zagrebu 20. rujna 2018.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.